

Dóka Péter

A kék hajú lány

MÓRA

Lakatos István
illusztrációival

Dóka Péter

A kék hajú lány

Móra Könyvkiadó

Lakatos István illusztrációival

Második kiadás

Az alapkiadást szerkesztette: Dian Viktória

Minden jog fenntartva, a kiadvány egészének vagy bármely részének a kiadó írásos engedélye nélküli sokszorosítása, másolása, egyéb engedélyköteles felhasználása – beleértve a kiadvány digitalizálását és ily módon történő többszörözését, nyilvánossághoz közvetítését – szigorúan tilos!

A kiadó könyveit kedvezményel
megrendelheti webáruházunkban:
www.mora.hu

© Dóka Péter, 2013, 2022

© Lakatos István, 2013, 2022

© Móra Könyvkiadó, 2013, 2022

1. fejezet

TIZENHÁROM REPÜLŐ

Sötét van a szobában, csak a gyertyák lángolnak a tortán, tizenhárom gyertya. De nem fújja el őket senki. A vendégek mind Olivért nézik, Olivér pedig a tortát.

– Hajrá, kisfiam! – biztatja az anyukája.

A fiú összeszorítja a száját.

– Ha az apád tüdejét örökölted – suttogja az apja –, akkor egyszerre elfújod az összeset!

– Fújjad már, mert éhen halok! – sipítja a nővére.

De Olivér nem fúj. A vendégeket bámulja. Alig férnek el a szobában, arcukon táncol a sárga gyertyafény.

– Biztos a barátaira vár – találgatja az apja.

– Á, nincs neki barátja – legyint a nővére.

– Egy kislányra vársz, igaz? – kacsint a nagypja. – Ha rám hasonlítasz, biztos van egy kis barátnőd!

– Szerencsére nem rád hasonlít, Jenő – jelenti ki a nagymama.
– Ugyan már, rá se néznek a lányok – mondja a nővére. – Hé, Olivér, fújd már el, mert kilyukad a gyomrom!

Csönd van. Mindenki visszatartja a lélegzetét. Az összes vendég a lobogó gyertyákat nézi. Ebben a pillanatban csöngetnek. Valaki halkán sikolt a sötétben, és Olivér szalad ajtót nyitni. De nem áll a küszöb előtt senki.

A fiú a mellkasára szorítja a kezét, úgy érzi, mindjárt kiugrik a szíve. Eltűnt a kert és az udvar, helyükön fekete folyosó tekereg a távolba, és valahonnan halk nyöszörgés hallatszik. Olivér gyengeséget érez, szívja magába a sötétség, nem tud ellenállni. Lassan kilép a jobb lábával a fekete folyosóra. Aztán a bal lábával. Már éppen megindulna, amikor felordít mögötte a nővére:

– Tortát akarok a gyomromba! Most rögtön, te krampusz!

Olivér visszaugrik a küszöb mögé, becsapja az ajtót, a tortához szalad, és egy szuszra elfújja az összes gyertyát.

– Az apja fia – mondja elégedetten az apja.

A vendégek tömök magukba a csokitortát, csak Olivér nem eszik egy falatot se. A fekete folyosóra gondol, meg a nyöszörgésre, és összekoccan a térde. Mire az ajándékosztás következik, már megnyugszik, és mindenkire mosolyog. Az első ajándékot a nővérétől kapja.

– Vízhatlan könyv, a kádban is tudod olvasni – mondja a nővére.
– Egy óriási szerelemről szól, ami háromszáz évig tart. Nagyon édi sztori!

Olivér nem szereti a romantikus könyveket, mert kiütések nőnek

tőle a hasán, de azért megköszöni. A következő ajándék egy túlélőkés, ezt a nagyapja adja neki, akinek cápafog lóg a nyakában, és terepszínű ruhát hord.

– Ez a Rambo 5., kisunokám, ez még szuperebb, mint a 4-es széria. Van benne beépített zseblámpa is. Meg foszforeszkáló iránytű, nézd csak! – A nagyapa Olivérre kacsint. – Dzsungelharcban kiváló.

Aztán az anyukája lép Olivér elé, és három inget nyom a kezébe.

– Tudom, hogy a kéket utálod, de szerintem remekül áll neked. A piros meg a zöld lehet, hogy kicsi, majd legfeljebb nem veszel alá trikót.

Olivér próbál mosolyogni, és abban reménykedik, hogy az apukájától végre megkapja a focilabdát, amit úgy szeretne. A valódi bőr focilabdát!

– A sakk az indiai bölcsek játéka – mondja az apja, és akkor Olivér már sejti, hogy nem focit kap. – A sakk, édes fiam, nem is játék, hanem filozófia. Ha megtanulsz jól sakkozni, még sokra viheted. Nézz csak apádra, én is imádok sakkozni.

Olivér megköszöni a zsebsakkot, és arra gondol, hogy anyukája szerint az apukája semmire se vitte. Amikor a nagymamája lép elé, Olivér utolsó reménye is elszáll, mert a nagyfi kezében is sakkkészlet van.

– Csiripelték a madarak, hogy az én unokám sakkbajnok akar lenni. Igaz, Olivér?

– Nem – feleli Olivér, és ezzel jól megsérti a nagymamát.

Az utolsó ajándékot Pityu bácsi adja, aki a családban a legrosszabb ajándékozó, mert alkoholista, és mindent elfelejt. Most is alig áll a lábán, igazából félig alszik.

– Szí-szí-szívemből a-a-dom – dadogja Pityu bácsi, és kigombolja a motoros ruháját, mintha tényleg a szívéből venné elő. De nem a szívébe nyúl, csak a belső zsebébe, és onnan húz elő egy zöld rajzfüzetet meg egy zöld tollat, amit be lehet tolni a füzet spirálos részébe.

Olivér csodálkozva forgatja kezében a füzetet. Arra gondol, hogy ez a legszebb szülinapi ajándéka. Szeretné megköszönni Pityu bácsinak, ám ő addigra már a szőnyegen fekszik és horkol.

Olivér ledobja az ajándékokat a fotelba, az ajtóhoz lép, és óvatosan kinyitja. Most már nincs mögötte fekete folyosó, csak a kert és az udvar, megint olyan unalmas és hétköznapi minden, akár egy másik napon. Olivér csalódottan csukja be az ajtót, és hogy felvidítsa magát, a túlélőkéssel feldarabolja a nővére vízhatlan könyvét, és megnézi, hogy darabokban is vízálló-e. Sajnos nem. Aztán felpróbálja a piros meg a zöld inget, szét is hasadnak rajta rögtön, pedig Olivér még trikót se vesz alájuk. Utána célba dob a sakkfigurákkal a szomszéd sziámi macskájára, melyet utál, mert tavasszal megette Lucit, Olivér kedvenc fehér egerét.

Aztán Olivér bemegy a szobába, és a füzetet nézegeti. Tényleg gyönyörű, csak nem tudja, hogy mit kezdjen vele.

– Rajzoljál bele valami szépet! – tanácsolja a nagyi. – Virágot például.

– Csak ne legyen ugyanolyan, mint a valóságban – mondja a

nagypapa. – Ez a művészet lényege. Bele kell tenni az egyéniséget. Én híres festő lehettem volna, csak közbeszólt a háború.

– Te csak ne okoskodj! – mordul rá a nagy. – Egy olyan idióta, aki túlélőkést vesz az unokájának, az ne okoskodjon.

Úgyhogy nagypapa nem okoskodik.

– Jól van. Hagyjuk magára, hadd művészkedjen.

Amint Olivér egyedül marad, nekiáll alkotni. Azt gondolja, hogy a legszebb, amit le tud rajzolni, az a szőke színésznő a tévéújság címlapján, akit Scarlettnek hívnak. Arra is figyel, amit nagypapa mondott, ezért beleadja az egyéniségét, és nem rajzol Scarlettre ruhát.

Aztán kitép pár lapot a füzetből, és papírrepülőket hajtogat. Tizenhárom duplaszárnyú bombázót. Eldob egyet, de nem repül sehogy se. Körbenéz, honnan tudná eldobni a repülőket úgy, hogy jó messze szálljanak. Akkor meglátja a nagy cseresznyefát a kert közepén.

Olivér zsebre vágja a füzetet, a foga közé veszi a papírrepülőket, és ügyesen mászni kezd. Hamar felér majdnem a legmagasabb áigig. Olyan nyugalom van odafenn, hogy Olivér elmosolyodik. Először ezen a napon. De ahogy lefelé pillant, hasonlót érez, mint amikor a fekete folyosóról a nyöszörgést hallotta: szívja magába a mélység. Ettől megijed, és inkább felfelé néz, az égbe. Jó volna felmászni a legeslegfelső ágra, onnan lehetne igazán messze hajtani a repülőket!

Így is lesz: Olivér fürgén felkapaszkodik a fa legtetejére, és körülnéz. Elakad a lélegzete a boldogságtól. És akkor meglát vala-

mi olyat, amitől eltátja a száját, és kiesnek belőle a papírrepülők. Szépen szállnak, mintha motorjuk volna. De Olivér nem figyel rájuk. Inkább előredől, hogy jobban lásson. És akkor megtántorodik, előre-hátra billeg, aztán csak annyit mond:

– Ajjaj!

2. fejezet

SCARLETT ÉLETRE KEL

Olivér gyorsan földet ér. Aztán csak fekszik, és arra gondol, milyen furcsa, hogy az ember ilyen magasból le tud esni úgy, hogy semmije sem törik el.

Aztán meg akar mozdulni, de mindene fáj, és arra gondol, hogy talán mégse lehet.

Becsukja a szemét, és alszik egy kicsit. Amikor kinyitja, arcokat lát maga fölött.

– Mit csináltál már megint?! – ordítja az anyja.

– Nem szabad megmozdítani, lehet, hogy belső vérzése van – mondja az apja.

– Hogy lehet ilyen béna? – sipítja a nővére. – Minden fiú hülye?

– Ebből kórház lesz – suttogja a szomszéd bácsi. – Szerintem műteni kell.

– Ne keltsd a pánikot! – kiabálja a szomszéd néni. – Elég baj, hogy meg is halhat!